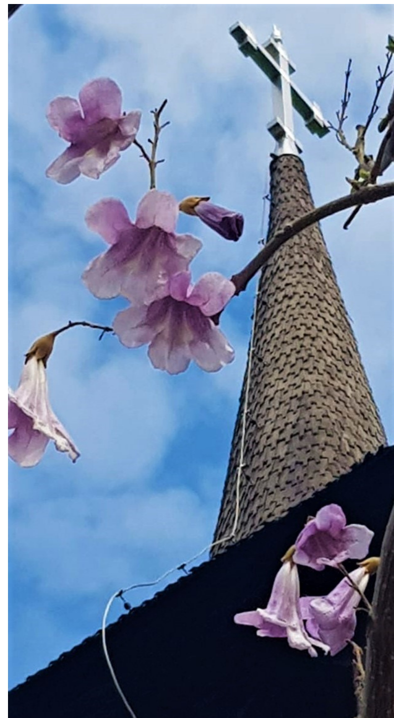
ANUNŢURI

• Două naşteri ne-au bucurat sufletele în această perioadă: **Luca**, al doilea copil al lui Alexandru şi Adriana şi **Xenia-Maria**, nepoata fraţilor Marian şi Elena Vale!

• Să ne amintim de cei plecaţi din obşte: **Stela-Ana**, la 40 de zile; **Ileana**, mama pr. Ionel Cotocea, la 1 an; **Ioan Suba** şi **Vaselena Moţco**, la 2 ani. Dumnezeu să-i odihnească în pace!

• Duminica trecută, **părintele Lucian** a fost invitat la hramul parohiei Drauţ (a pr. Robert) - Sf. Mare Mc. Gheorghe, slujind atât la priveghere, cât şi la Sf. Liturghie.

• **Corul Şcolii Sf. Ierarh Nicolae (foto),** dirijat de dna profesoară Iustina-Diana Ban, ne-a adus bucurie în inimi, dar şi câteva lacrimi în ochi, prin frumoasa interpretare a unor părţi din cântările Păresimilor şi pascale, în cadrul concursului organizat de Arhiepiscopia Aradului în această săptămână.

• Şi tot la capitolul concursuri, **Matei,** unul din gemenii Suzanei şi ai lui Dan, a luat locul I la Campionatul mondial de judo pentru copiii cu nevoi speciale. Felicitări!

ŞTIRI

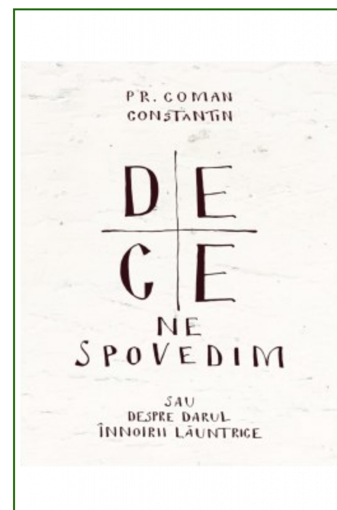
• **Religia** a fost aprobată ca materie opţională de bacalaureat pentru elevii de la profilul umanist. (sursa*: basilica.ro*)

• Episcopul vicar patriarhal Varlaam Ploieşteanul a oficiat joi la Schitul românesc Prodromu **slujba deshumării Protosinghelului Petroniu Tănase**, la mai bine de 12 ani de la trecerea sa la cele veşnice. Cuviosul nemţean athonit este propus spre canonizare. (sursa*: basilica.ro*)

• Expoziţia itinerantă Muzeul Bibliei ce găzduieşte peste 1000 de exemplare, în sute de limbi şi dialecte, a revenit la Timişoara. În cadrul vernisajului a început un demers inedit: **scrierea de mână a celei mai mari Biblii din România.** (sursa: *basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

PĂRINTELE CONSTANTIN COMAN
De ce ne spovedim

Nu vreau să spun că oamenii din biserică sunt mai buni ca cei din afara bisericii, ci că, atunci când sunt în biserică, aceiaşi oameni sunt mai curaţi şi mai buni decât atunci când sunt în afara bisericii. Când intră în biserică, toţi oamenii, unii mai mult şi alţii mai puţin, simt nevoia să-şi revizuiască spre pozitiv atitudinea şi mai ales starea lăuntrică. Se îmbunează la propriu. Motivul este unul singur, conştientizat sau mai puţin conştientizat: simţământul adânc al întâlnirii cu Dumnezeu sau al intrării într-un spaţiu cât se poate de legat de Dumnezeu, prin ceea ce se întâmplă în el şi prin toate obiectele care-l împodobesc, începând cu icoanele şi terminând cu lumânările. Aşadar, dacă fiecare om care intră în biserică aduce cu sine chipul cel mai bun de care este în stare, suma acestor chipuri ne dă un chip mai curat decât cel din afara bisericii.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor!

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet
Numărul 14 (CXXVII) 30 aprilie 2023

Sfinţii săptămânii

D 30 - DUMINICA MIRONOSIŢELOR (a III-a după Paşti); Sf. Apostol Iacob, fratele Sf. Ap. şi Ev. Ioan; Sf. Ier. Ignatie Briancianinov

L 1 - Sf. Prooroc Ieremia; Sf. Cuv. Isidora cea nebună pentru Hristos; **PEŞTE**

M 2 - Sf. Mc. Boris şi Gleb; Sf. Ier. Atanasie cel Mare – aducerea moaştelor; **Sf. Cuv. Matroana din Moscova;** Sf. Ţar Boris-Mihail al Bulgariei, cel întocmai cu Apostolii

Mi 3 - Sf. Mc. Timotei şi Mavra; Sf. **Cuv. Irodion de la Lainici;** Sf. Cuv. Teodosie de la Pecerska; **PEŞTE**

J 4 - Sf. Mc. Pelaghia; Sf. Lazăr cel a 4-a zi înviat din morţi şi Sf. Maria şi Marta – aducerea moaştelor; Sf. Cuv. Nichifor din singurătate (Filocalia VII); Sf. Cuv. Monica, mama Fer. Augustin; Prăznuirea Icoanei Maicii Domnului Vimatarissa (Altariţa) de la Mănăstirea Vatoped

V 5 - Sf. Mare Mc. Irina; **Sf. Cuv. Mc. Efrem cel Nou;** Prăznuirea icoanei Maicii Domnului „Potirul nesecat"; **PEŞTE**

S 6 - Sf. şi Dreptul Iov

Părintele Sofian Boghiu

Femeia creştină- REGĂSIREA ROSTULUI

> ***„Folosiţi din plin alesele însuşiri cu care v-a învrednicit şi v-a înzestrat Dumnezeu!***

Se spune că bărbatul are întâietatea minţii şi a inteligenţei. Femeia are întâietatea inimii, a sentimentului, are suflet simţitor şi delicat, făcut parcă pentru a mângâia, a alina, a pătimi, a dărui. Şi aşa este.

Se spune de asemenea că femeia întrece pe bărbat în evlavie şi se ştie că în toată lumea şi în toate timpurile, femeile au ocupat şi ocupă cele mai multe locuri din biserici, ele fiind mai credincioase şi mai dispuse pentru jertfelnicie. Folosiţi din plin şi aceste daruri, căci prin evlavie sinceră şi prin rugăciune stăruitoare către Dumnezeu şi către toate puterile cereşti, vă veţi putea întări puterile trupeşti şi sufleteşti, veţi dobândi o anumită linişte şi o pace lăuntrică, pe care numai Dumnezeu ne-o poate da în cel mai înalt grad. Vă veţi îmbogăţi astfel sufletele cu smerenia, cu

credința, cu nădejdea, cu buna cuviință, cu bunătatea inimii, atât de necesare și nouă, și celor dimprejurul nostru. **Dobândind asemenea daruri, veți putea împărți din ele și celor care nu le au.** Și mai ales străduiți-vă ca asemenea virtuți și daruri să rodească din plin în familiile dumneavoastră.

Se știe că cea mai sfântă și cea mai firească chemare a femeii este chemarea de soție și de mamă. Cum sunt soțiile, așa devin și soții lor. Femeia are foarte multă influență în căminul ei. Dacă este rea, căminul este compromis. Dacă este bună, face rugăciune tot timpul vieții sale, încât să aibă o lumină și o față bună cu întreaga ei familie. Cum sunt mamele, așa sunt și copiii lor, și așa este și societatea în care trăim. Cei mai mulți și cei mai mari oameni nu au credința pe care o învață din carte, ci credința pe care le-o sădește în suflet mama în copilărie, cei șapte ani de acasă. Venise într-o bună zi aici un tânăr, era inginer și îl întreb: „De unde sunteți?". Îmi spune că din partea de nord a Moldovei. „Câți copii ați fost"?

„Părinte, am fost doisprezece copii la părinți. Toți trăim, avem o stare bună fiecare, câte un titlu academic, încât suntem toți aranjați. Ne-a fost bucuria", spunea el, „că în casa părintească niciodată de când țin eu minte, de când eram prunc, nu am auzit certându-se mama cu tata. Era o armonie desăvârșită între ei. Și astfel ne-au ajutat și pe noi, ca acum când trăim fiecare în familia noastră, același duh să fie la fiecare în familie. Nu ne certăm. Chiar dacă avem niște nedumeriri, între patru ochi ne explicăm lucrurile și ducem o viață liniștită, ca să fie pildă pentru copii".

Copilul, chiar când ajunge mare, trăiește viața mamei. Vede cu ochii mamei, vorbește adeseori cu vorbele mamei, simte cu inima mamei... Mama este jumătatea copiilor, cum spune un mare filozof din vechime, Aristotel, și de aceea rolul ei în creșterea copiilor nu-l poate înlocui nicio școală și niciun pedagog. De râvna lor, ca soții și mame, atârnă buna creștere a copiilor, sănătatea și bunăstarea familiei și însuși viitorul și valoarea poporului în care sunt asemenea mame și soții vrednice.

Dar femeia, la orice vârstă, are darurile ei lăsate de Dumnezeu. Copilele și tinerele aduc mir lui Hristos viața lor curată, fecioria, rugăciunea și ascultarea de părinți. Studentele și tot tineretul feminin care vin regulat la biserică, aduc și ele Mântuitorului Hristos, ca un mir cu buna mireasma, râvna lor pentru toată fapta bună, milostenia către cei din suferință și ascultarea de părintele lor duhovnicesc. Mamele creștine aduc Stăpânului Hristos cel mai prețios mir creștin, adică nașterea, creșterea și educarea copiilor lor în frica de Dumnezeu. Iar mamele în vârstă, bunicile și văduvele care sunt nelipsite din sfintele biserici, aduc lui Dumnezeu mirul lacrimilor, al rugăciunilor și păstrează cu sfințenie evlavia ortodoxă pe care o moștenim din moși strămoși...

Folosiți din plin aceste alese însușiri cu care v-a învrednicit și v-a înzestrat Dumnezeu!

Poezie

IUBIREA

Vreau să mă retrag în chilia sufletului meu,

Să-mi plâng acolo tristețea și bucuria,

Și ultima lacrimă

Să șteargă toată neliniștea ce mă cuprinde,

Și să lase în urma ei raze strălucitoare

Ce mângâie diminețile sufletului în rouă,

Așteptând în liniștea cântărilor armonioase...

Iubirea!

M.O.

MĂNĂSTIREA VĂCĂREȘTI

rana deschisă a artei brâncovenești

Apreciat de G. M. Cantacuzino ca „testamentul artei tradiționale" românești, ansamblul de la Văcărești a fost cea mai mare ctitorie domnească din secolul al XVIII-lea. A început să fie ridicat din anul 1716 din porunca lui Nicolae Mavrocordat4, primul domnitor fanariot din Țara Românească, fiind finalizat între anii 1732-1739 de fiul acestuia, Constantin Mavrocordat. Din punct de vedere arhitectural, al sculpturii și picturii murale, Mănăstirea Văcărești a constituit **o desăvârșire strălucită a stilului brâncovenesc**, remarcându-se prin sinteza omogenă între elementele tradiționale, de factură post-bizantină, cu cele renascentiste și baroce, la care se adăugau și unele influențe oriental-constantinopolitane. Până după mijlocul secolului al XIX-lea, Mănăstirea Văcărești a rămas una din principalele așezări monahale din București și împrejurimile sale.

Începutul sfârșitului

Primul pas în risipirea tezaurului cultural și artistic pe care-l reprezenta Mănăstirea Văcărești se petrece începând cu sfârșitul anului 1863, odată cu adoptarea legii secularizării averilor mănăstirești. Așa s-a întâmplat și cu Mănăstirea Văcărești, ale cărei clădiri trec în proprietatea statului și în 1865 sunt amenajate ca închisoare a orașului București, fără să mai revină niciodată la menirea lor inițială, cea religioasă și culturală. Treptat, aspectul inițial al Mănăstirii Văcărești a fost grav mutilat de construcții parazitare realizate pentru funcționarea închisorii, fără să se țină seama vreodată de valoarea de monument de arhitectură a acesteia.

De la începutul secolului al XX-lea, mari oameni de cultură –Nicolae Iorga, Constantin C. Giurescu, G. M. Cantacuzino – vor prezenta, foarte bine argumentat din punct de vedere teoretic, importanța excepțională a Mănăstirii Văcărești ca monument istoric și de arhitectură, însă fără forța și susținerea necesară pentru salvarea și punerea sa în valoare.

După 1944, închisoarea de la Văcărești a fost folosită mai mult pentru tranzitul deținuților de drept comun și politici și ca spital penitenciar. După dezafectarea închisorii din 1973, se deschide un șantier arheologic aferent lucrărilor. Se considera cu mult optimism că Mănăstirea Văcărești va intra în sfârșit într-o etapă de normalitate, urmând să fie pusă în valoare ca monument de arhitectură de extraordinară importanță. Dar nu a fost să fie. Odată cu desființarea în 1977 a Direcției Monumentelor Istorice, proiectul a devenit o amintire. Între anii 1981-1984, Mănăstirea Văcărești este practic abandonată, accentuându-se procesul de degradare, fără adoptarea niciunei măsuri de protecție, fiind lăsată pradă ruinei.

Distrugerea

Pe 2 decembrie 1984, cu ocazia unei „vizite de lucru", Nicolae Ceaușescu ordonă demolarea Mănăstirii Văcărești, așa-zis, pentru realizarea în locul ei a unui alt Palat al Justiției (care nu va fi niciodată construit acolo!). Dispoziția era greu de motivat și cu atât mai aberantă cu cât Mănăstirea Văcărești era la mare distanță de zona centrală a orașului și fără nicio legătură directă cu noul ansamblu de construcții al puterii comuniste.

În zadar s-au propus și soluții care ar fi putut salva total sau parțial construcțiile Mănăstirii Văcărești. La prezentările acestora au fost agreate numai variantele care impuneau demolarea completă a monumentului, respectând astfel „indicațiile conducerii superioare de partid și de stat".

În septembrie – noiembrie 1985 la câteva luni după ce ghiulele de 3 tone fiecare doboară treptat zidurile, o echipă de profesori și studenți din cadrul Institutului de Arte Plastice, sub o continuă presiune politică, poate desface numai 120-140 mp (adică circa 5%) de pictură murală din cei 2.500 mp care acopereau la interior biserica domnească.

În grabă se recuperează și câteva elemente sculptate în piatră (din coloanele pridvorului și ale brâului, din stâlpii pronaosului, din ancadramentele ferestrelor, din monumentalele portaluri de intrare în biserică, unele capiteluri), care sunt duse în curtea Palatului de la Mogoșoaia sau, mai târziu, la Mănăstirea Brâncoveni. Demolarea întregului ansamblu de la Văcărești se termină la sfârșitul lunii decembrie 1986, ultimele distruse fiind paraclisul și biserica domnească.

După 1989, soarta refacerii Mănăstirii Văcărești pe același loc a fost pecetluită în anul 2006. Pe locul celei mai mari mănăstiri în stil brâncovenesc este astăzi un mall...

(articol preluat din Revista Arhitectura)

Sf. Procopie și Mina-frescă salvată

Mi-a spus multe despre Ortodoxie fără să-mi vorbească, ci așa din comportamentul ei. Răbda orice durere fizică fără să se plângă și mereu avea încredere în Dumnezeu. Când am vrut să trec la sectari, mi-a spus că pot să o uit dacă trec la altă credință. Și că nu dorește să mă mai vadă dacă renunț la Ortodoxie.

Ea era distantă cu mine și rece, dar o iubeam și o respectam mult, pentru că atunci când aveam nevoie de ea, mă proteja. Și era acolo lângă mine. Am văzut-o mereu ajutând și ce m-a impresionat cel mai mult este că foarte greu vorbea despre cineva de rău. Adică mereu se silea să acopere păcatele altora. Bunicul a băut foarte mult, dar ea niciodată nu-l vorbea de rău. (D.)

Buna mea „buni”

„Buni” mi se pare cel mai drag și mai intim apelativ pentru o bunică. Dar „buni” nu au fost bunicile mele, ci omul care m-a crescut de la 6 luni, care m-a format, care m-a influențat și mi-a pus bazele – în primul rând duhovnicești, iar apoi culturale și psiho-emoționale. A fost dădaca mea, întrucât părinții erau la lucru. Locuia în același cartier cu noi și era pensionară. Cu ea stăteam cea mai mare parte a zilei, așa încât cu ea am cele mai multe și mai vechi amintiri din primii ani de copilărie. Și cu soțul ei, căreia îi ziceam „moșu”. Mă obișnuisem să rămân și peste noapte, când părinții erau amândoi plecați. Când a trebuit să ne mutăm în altă parte, eu nu am vrut să plec de lângă buni, așa că mergeam acasă doar la sfârșit de săptămână. Și așa a fost până am terminat clasa a 4-a.

Buni mă ducea la biserică. Îmi amintesc cu duioșie de toate Învierile la care am fost împreună. Buni m-a învățat Îngerașul, Tatăl nostru și Crezul. Nu era seară să ne culcăm fără să facem rugăciunea. Iar sub pernă îmi punea Visul și o iconiță a Maicii Domnului. Am învățat să țin post înainte de a ști ce înseamnă asta, căci la buni în casă miercurea și vinerea se mânca de post. Avea o credință simplă, dar puternică.

Era din Curtici, avea doar 6 clase, căci apoi a prins războiul și nu a mai continuat. Apoi a trebuit să lucreze, s-a căsătorit și nu a făcut altă școală. Însă ce a învățat atunci nu a uitat toată viața. Îmi spunea și mie din istorie, geografie. Deși eram doar la grădiniță, eu deja știam că Dunărea izvorăște din Munții Pădurea Neagră (deși nu știam unde e Germania), pentru că așa mi-a zis buni. Știam că Volga se varsă în Marea Caspică prin 72 de guri „formând o mare deltă” și că Dunărea se varsă prin cele 3 brațe, tot „formând o mare deltă”. Expresia era ca o formulă pe care buni o învățase la școală și pe care o repetam și eu după mai bine de 40 de ani. Știam istorie din cântecele pe care buni mi le cânta (despre Ștefan cel Mare sau tragedia Titanicului) sau din poeziile spuse tot de ea (Eminescu, Coșbuc) și pe care le-am învățat și eu pe de rost. Buni m-a învățat să iubesc poezia de la 3 ani, mai ales că le recita cu elan. Iar în fiecare seară îmi spunea povești. Ea a pus bazele și aici, căci acum sunt eu însămi povestitoare.

Când am ajuns la școală, îmi plăcea să-i predau lecțiile de a doua zi și o puneam să-mi răspundă ea la întrebări. În zilele ploioase, când nu puteam ieși afară cu ceilalți copii, mă jucam cu buni de-a piața, de-a doctorul și altele. Mă lăsa pe mine să am inițiativa, m-am simțit mereu liberă, dar ea coordona totul cu grijă. Acum îmi dau seama că avea o pedagogie extraordinară. Era cu multă răbdare cu mine, dar mă și alinta foarte mult, ca toți bunicii.

Buni iubea foarte mult România. Îmi spunea: de ce nu pun oamenii numele România fetițelor lor, căci e așa un nume frumos? Era îndrăgostită de tot ce însemna tradiție. Și îi plăcea să cânte cântece patriotice.

Buni era cuviincioasă, mereu în fuste, niciodată în pantaloni, iar după căsătorie, doar cu batic pe cap. De la ea am învățat că există cămăși de noapte.

Buni era un om bun și avea mult haz. Știa să facă haz de necaz, avea o reacție detașată la orice problemă și așa m-a învățat și pe mine. Era deșteaptă, avea inteligență emoțională.

O știu așteptându-mă să vin de la școală, pe banca din fața blocului, de unde vorbea cu toți care treceau pe acolo. Și toți îi spuneau buni, căci avea o vorbă bună pentru fiecare. Și mai făcea ceva: dădea apă tuturor copiilor care se jucau în curtea blocului (îi învățase să bată la ușă și să ceară). Iar după ce, peste ani de zile, veneam doar în vizită, o găseam stând liniștită, uneori rugându-se, alteori uitându-se pe fereastră. Era singură, dar nu avea frustrări că nu o vizitează copiii și nepoții mai des. Buni era împăcată și mulțumită cu viața ei.

A adormit la 91 de ani, cu mintea limpede. Ultimii ani a trăit la un centru de bătrâni, unde s-a făcut iubită de toți pentru buna dispoziție și bunătatea ei. Înainte de a adormi cu ceva vreme, s-a împărtășit. Când am văzut-o în sicriu, chipul ei era luminos, iar mâinile semănau cu cele de moaște, străvezii și ușoare. Când mă gândesc la ea, simt mereu o mare bucurie, așa cum am simțit și la înmormântarea ei.

Buni mi-a fost reper de credință, simplitate, așezare, mulțumire, răbdare, bucurie.

Giorgiana-Elena

Oamenii lui Dumnezeu

FACĂ-SE VOIA TA!

Ileana – Principesa iubită a românilor (1)

În țară

Principesa Ileana s-a născut la 5 ianuarie 1909, fiind penultimul copil al regelui Ferdinand I al României și a Reginei Maria. Născută pe pământ românesc și crescută în credința Bisericii Ortodoxe, prințesei i s-a transmis încă din fragedă copilărie atât dragostea față de patrie, cât și față de Dumnezeu. Ileana îndrăgea mult sfintele mănăstiri, pe care le vizita împreună cu mama sa și se bucura de fiecare Sfântă Liturghie la care participa. Ea s-a simțit întotdeauna apropiată de Dumnezeu și de îngeri, iar această legătură a devenit mai puternică după o întâmplare cu totul minunată:

„Într-o zi, dis-de-dimineață, când aveam șapte ani, am văzut îngeri. Sunt tot atât de sigură azi cum am fost și atunci. Nu am visat, nici nu am avut vedenii. Am fost teribil de bucuroasă. Purtau veșminte lungi, vaporoase, de diverse culori pale. Părul le ajungea până la umeri și era diferit colorat: blond, roșcat, brun închis. Nu aveau aripi. La picioarele patului fratelui meu, Mircea, stătea o ființă cerească. Era mai înalt și nemaipomenit de frumos, cu aripi mari, albe. În mâna dreaptă purta o lumânare aprinsă. L-am recunoscut a fi Îngerul Păzitor (…). Zâmbetul lui era cu totul îngeresc: dragoste, bunătate, înțelegere și siguranță izvorau din el.”

Mai târziu avea să scrie cartea intitulată „Sfinții Îngeri”. După cum mărturisea ea: „Îngerii au o uluitoare realitate. Lucrarea lor printre noi a devenit pentru mine un adevăr vital și binefăcător.”

Ileana era o fire fericită, mulțumită și avea o viziune profundă și solemnă asupra vieții. I s-a sădit de mică, tot prin mama sa, un simț al datoriei, al responsabilității, al tăriei. Încă din adolescență a înființat Asociația Tinerelor Femei Creștine, cu sediul la Mănăstirea Horezu (printre cele mai dragi mănăstiri ale sale), iar mai târziu, în perioada comunistă, cu toate că nu dispunea de resurse financiare, nu s-a lăsat până când nu a construit Spitalul „Inima Reginei”, la 30 km de Brașov. Nici bine nu era finalizat spitalul, că fiecare salon avea deja câte o icoană pe perete, semn al profundei sale credințe în Dumnezeu.

„Oamenii trebuie să învețe să ierte. Trebuie să ne clădim pe încredere și dragoste. Eu sunt sigură că există o bază adâncă, creștinească ortodoxă în poporul nostru (românesc), care întotdeauna ne-a scos din greutăți și are să ne scoată și astăzi.”

Deși era urmărită pas cu pas de comuniști, acest lucru nu a împiedicat-o să îi ajute pe cei în nevoi: l-a salvat pe profesorul Dan Tomșa, îndrăgit de toți, mai puțin de comuniști care urmăreau să îl aresteze pentru atitudinea sa anticomunistă. Când profesorul a apărut în mijlocul spitalului cerând ajutor să îl ascundă, Ileana l-a pus pe masa de operații, l-a acoperit, iar când comuniștii au intrat să îl caute și acolo, principesa cu mult curaj, dar tremurând pe interior, le-a spus aspru: „Ce doriți? Ieșiți imediat de aici! Suntem în mijlocul unei operații, vreți să îmi omorâți pacientul?”, iar polițiștii s-au retras. Un alt moment în care și-a arătat puternica tărie de caracter, dar și credința, a fost pe timpul războiului, când se adăpostea din pricina bombardamentelor:

„Când s-a ridicat puțin praful, m-am văzut înconjurată de un grup de femei care țipau și plângeau. Am început să recit cu voce tare Psalmul 90: Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălășlui. Va zice: Sprijinitorul meu ești și scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dânsul… Treptat, versetele psalmului le-au liniștit pe celelalte femei.”

După abdicarea forțată a Regelui Mihai, la 30 decembrie 1947, Principesa Ileana a trebuit să plece și ea din țară, împreună cu soțul și cei șase copii ai săi, sub amenințarea că dacă refuză, vor fi executați. A fost atât de iubită de oameni, încât înainte să plece, aceștia i-au spus:

„Avem doar o rugăminte la dumneavoastră. Vreți să îngenunchiați aici, cu noi, să ne rugăm pentru rege și pentru țară, și pentru întoarcerea Alteței Voastre?” Am îngenunchiat toți pe câmpul plin de noroi și în timp ce soarele apunea încet deasupra Munților Carpați, noi ne rugam: Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta… FACĂ-SE VOIA TA!…”. (va urma)

G.-M.

Binecuvântați sunt cei doi oameni, IOSIF și NICODIM!

Pentru că și azi destui sunt denigratorii celor doi sfinți, reproducem mai jos câteva cuvinte de întărire în credința că aceștia bineplăcuți au fost Domnului.

Binecuvântați sunt cei doi oameni, Iosif și Nicodim, pentru că s-au dovedit plini de râvnă în fața trupului mort al Domnului. Ei L-au coborât de pe cruce cu teamă reverenţioasă, L-au învelit cu grijă în pânză impregnată cu uleiuri mirositoare și L-au îngropat cu mare cinste într-un mormânt. Și au venit iudeii și au pus mormântul sub pază și L-au pecetluit. Au cerut gărzi și de la Pilat pentru a veghea mormântul, ca nu cumva trupul mort al lui Hristos să fie furat de cineva. Așa s-au petrecut toate, și toate acestea sunt crezute de oamenii cu judecată.
Sfântul Nicolae Velimirovici

Sfinţii Apostoli și Evangheliști Matei, Marcu, Luca și Ioan, relatând în amănunt evenimentele răstignirii, îngropării de trei zile și Învierii lui Hristos, pomenesc în mod special atât pe Femeile Mironosiţe cât și pe ucenicii ascunși ai lui Hristos, Iosif și Nicodim. Și aceasta deoarece grija lor grabnică și evlavioasă pentru îngroparea trupului neprihănit al lui Hristos constituie o mărturie nemincinoasă. Femeile Mironosiţe au fost primii **martori** ai Învierii, iar Iosif și Nicodim **ai îngropării**.
Arhiepiscopul Damaschin al Ioppei

Așa mi-e de drag Sfântul Iosif din Arimateea, care L-a cinstit pe Domnul Hristos într-o vreme când mulți Îl necinsteau. L-au condamnat, L-au răstignit, și el a fost dintre cinstitorii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Apostolii s-au retras și el a avut îndrăzneală, spune Sfântul Evanghelist Marcu, s-a dus la Pilat și a cerut trupul Domnului Hristos, să-l înmormânteze cu cinste. Și l-a înmormântat cu cinste, într-un mormânt pe care I l-a oferit Domnului Hristos chiar Iosif din Arimateea, un mormânt nou în care nu a mai fost nimeni.
Părintele Teofil Părăian

Nicodim, care, după Tradiție, este întotdeauna reprezentat scoțând cuiele din picioarele Mântuitorului. Și uită-te la chipul lui: fără să aibă vreo trăsătură exagerată, e atât de concentrat în ceea ce face, de parcă întreaga lui viață se concentrează în acest gest. E felul de concentrare pe care trebuie să-l avem pe tot parcursul vieții noastre duhovnicești. Așa trebuie să ne vedem sufletul, să ne gândim la sufletul nostru, să ne gândim la Dumnezeu, exact cum era omul acesta acolo, la picioarele lui Hristos."
Părintele Daniil de la Vatoped

Lui Nicodim, Domnul îi vorbește ca unui om inteligent și cult. Îl califică „învăţător al lui Israel". Drept care nu recurge la parabole ori la pilde clare ori la grăiri sfătoase, ci îi dezvăluie pe nepusă masă (cum ar veni) tainele finale și principiile de căpetenie ale noii Legi. Semne nu-i va da. Și-i aplică regula : celui ce are mult, mult i se va cere. Domnul nu Se sfiește a-l ului și, oricum, nu-și pierde vremea cu preambule și pregătiri. Dă brânci unuia care nu știe a înota și-l azvârle în apă adâncă. Dar când Nicodim sfârșește prin a pricepe, va interveni pentru Hristos în fața arhiereului și fariseilor (Ioan 7, 51 : „Nu cumva Legea noastră judecă pe om dacă nu-l ascultă mai întâi și nu știe ce a făcut ?"). Va fi, alături de Iosif din Arimateea, unul din acei care vor îngriji de cuviincioasa înmormântare a Domnului, aducând o sută de litre dintr-un amestec de smirnă și aloe. Momentul Nicodim mai este – în cadrul referatelor evanghelice – și singurul exemplu al unui fariseu luminat de credinţă. Va fi fost desigur și **pricină de mângâiere și încredere** pentru Domnul. Unul din ai Săi care-L caută, Îl recunoaște, I se dăruie! Nicodim nu s-a arătat prudent în vremea Răstignirii, ca la început: va interveni pentru Învinuit, iscând supărarea colegilor săi (Ioan 7, 52 : „Nu cumva și tu ești din Galileea ?"), va purta de grijă trupului neînsufleţit al Răstignitului (Ioan 19, 39), stârnind fără îndoială mânia acelorași.
Părintele Nicolae Steinhardt

Vă propunem câteva portrete ale unor femei care și-au pus pecetea asupra celor din viața lor. Sunt mărturii de suflet care ne vor face să mulțumim și noi lui Dumnezeu pentru femeile din viața noastră, fie ele mame, bunici...

PORTRETE de FEMEI

Steluța mea

Cu mare drag o să vorbesc despre Steluța mea! Steluța a fost și este un înger pentru mine, îmi place să vorbesc despre ea ca și cum ar fi în continuare lângă mine, chiar dacă ea este într-o altă stare sau dimensiune; eu nu o văd fizic, dar o simt lângă mine mereu.

La Steluța nu am văzut niciodată răutate, viclenie, ea nu știa să se certe, nu ridica niciodată vocea, nu vorbea pe nimeni de rău.

Steluța mea se ruga tot timpul; eu seara mă culcam auzind-o și ascultând-o rugându-se, iar dimineața de multe ori se trezea înaintea mea și o auzeam rugându-se, chiar și noaptea, când nu putea dormi, ea se ruga. Rugăciunile ei erau: rugăciunea inimii, *Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi* sau alte rugăciuni către Maica Domnului. De exemplu, îmi vine acum în minte rugăciunea la Maica Domnului, pe care ea a memorat-o, citind o carte scrisă de Părintele Petru Vamvulescu:

„Maică Sfântă Preacurată
și de îngeri lăudată,
nu mă lăsa niciodată
și nu mă-ndepărta
de la Sfântă Fața Ta!"

Această rugăciune către Maica Domnului o spunea cu atâta însuflețire și ardoare, accentuând cuvintele: „nu mă lăsa niciodată"! Toate aceste rugăciuni le spunea pe rozariul ei, deci fiecare rugăciune o spunea de 50 de ori. O admiram în tăcere și o iubeam pe Steluța. Zilnic citea Psalmul 118 (pentru sora ei Maria), Acatistul Maicii Domnului Vindecătoarea; ore întregi se ruga, avea o listă nescrisă cu persoane pentru care se ruga, la un moment dat erau 17 persoane; spunea pentru fiecare persoană rugăciunea *Tatăl nostru* și apoi se ruga cu cuvintele ei, vorbea cu Dumnezeu, așa cum vorbea cu mine. Chiar si când era bolnavă, ea se ruga pentru alții, dar și pentru ea. Mă minunam de ea, gândindu-mă că eu nu mă rog atâta nici pentru mine, însă ea îmi spunea că dacă altceva nu poate să facă, atunci se roagă.

Steluța mea m-a învățat să iubesc, să-mi deschid inima, am simțit dragostea ei maternă, m-a iubit ca pe fiica ei (de multe ori îmi spunea: „dacă ai ști cât te iubesc, ca pe fata mea te iubesc"), chiar dacă ea nu a avut copii. Am învățat alături de ea, răbdarea, blândețea, am învățat să tac și să ascult mai mult; a intrat în inima mea și acolo va rămâne pururi. Am învățat de la Steluța rugăciunea continuă, bunătatea, a fost un munte de bunătate, un generator de iubire. Îmi spunea că și mama ei a fost foarte bună, ca pur si simplu lua de pe stradă un om necăjit și-l aducea în casă, îl spăla, îl îmbrăca și-l hrănea.

Steluța mea se bucura și primea pe oricine venea la noi, asculta și avea o vorbă bună, o vorbă încurajatoare, un sfat pentru fiecare.

Chiar dacă viața ei a fost foarte grea încă din fragedа copilărie, a înfruntat vitregiile vieții și și-a păstrat intactă credința în Dumnezeu, demnitatea și discernământul, până în ultima zi a vieții ei, iar Dumnezeu a ajutat-o să ajungă la această frumoasă vârstă: în 3 mai ar fi împlinit 92 de ani.

A fost un privilegiu pentru mine că am cunoscut-o. Steluța a fost pentru mine o binecuvântare și niciodată n-a fost o povară, de aceea am iubit-o și o iubesc și dincolo de mormânt. Aceasta a fost Steluța mea! Chiar dacă nu mai este printre noi, ea va rămâne veșnic vie în inima și-n amintirea mea.

Doina-Petronia

Bunica

Mi-a rămas în inimă felul în care se raporta ea la Dumnezeu. Pentru ea, Maica Domnului era soluția tuturor situațiilor. Îmi amintesc că mereu se ruga orice făcea. Se ruga așa simplu (cu Doamne ajută sau Doamne miluiește). Dimineața o vedeam în genunchi când mă trezeam și îmi amintesc că mereu sta toată Liturghia în genunchi sau în picioare. Niciodată jos...